

SVĚTLO

46. ČÍSLO / XI. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

16. LISTOPADU 2003

Z obsahu:

Na cestu svatosti

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
29. října 2003
- strana 2 -

I když se nemohl hnout z místa

Biskup s misijní duší
- strana 4 -

Miriam z Betléma - Malá Arabka

O omilostněné karmelitce
- strana 6 -

Kulturní boj po francouzsku

Proticírkevní praktiky
III. republiky
- strana 8 -

K dnešnímu stavu víry ve světě kolem nás

Reinhold Ortner
- strana 9 -

Všem těm, kteří se cítí jako zkrachovalí...

Biskup Tonino Bello
- strana 10 -

Touha po svatosti

Homilie Mons. Josefa
Hrdličky o slavnosti
Všech svatých
v olomoucké katedrále
- strana 11 -

Ježíš a peníze

Jak nakládat s majetkem
- strana 12 -

*Martinův meč není symbolem moci, ale soucitné lásky
a hluboké úcty k potřebným ...*

Na cestu svatosti

Jan Pavel II. vyzývá, abychom se vydali cestou, která nám byla vytyčena slavením Roku růžence ve škole Panny Marie od října 2002 do října 2003

Měsícem říjnem se uzavírá Rok růžence. Jsem hluboce vděčen Bohu za tuto milost, ve které mohlo celé církevní společenství prohloubit vědomí hodnoty a důležitosti růžence jako kristologické a rozjímavé modlitby.

„Rozjímat s Marií o Kristově tváři“ (RPM 3). Tato slova, která se opakují v apoštolském listu Rosarium Virginis Mariae, se staly tak říkajíc mottem Roku růžence. Vyjadřují v syntéze autentický význam této modlitby, současně prosté i hluboké. Zároveň zdůrazňují kontinuitu mezi nabídkou růžence a cestou, která byla vytyčena Božimu lidu v mém předchozím apoštolském listě *Novo millennio ineunte*.

Rozjímat o Kristově tváři

Jestliže totiž na počátku třetího tisíciletí jsou křesťané povoláni, aby „rostli v tom, jak rozjí-

mají o Kristově tváři“ (NMI 33), růženec představuje mariánskou, tedy privilegovanou cestu, jak dosáhnout tohoto dvojího cíle. Církve v touze, aby jí stále více postupovalo Kristovo „tajemství“, aby rozjímala o „tajemstvích“ jeho evangelia, vstupuje do Mariiny školy. A toto je „Mariina cesta“ (srov. tamt. 24), cesta, na které ona naplnila své příkladné putování víry jako první učednice vtěleného Slova. A současně je to autentická mariánská úcta, která je soustředěna plně na pouť, které existuje mezi Kristem a jeho nejsvětější Matkou (srov. tamt.).

Stěžejní úmysly: mír a rodina

V průběhu tohoto roku jsem chtěl svěřit Božimu lidu dva velké modlitební úmysly: mír a rodinu.

XXI. století, zrozené ve znamení velkého jubilejního smíře-

ni, zdědilo bohužel z minulosti četná a trvalá ohniska války a násilí. Soustředěně atentáty 11. září 2001 a to, co se následně ve světě stalo, to vše podní-

rozjímáním o tváři Krista, který je náš pokoj a naše smíření, chceme vyzvat Boha o dar pokoje na přimluvu nejsvětější Panny Marie. Žádáme od ní nezbytnou

tilo vzrůst napětí na úrovni celé planety. Tváři v tvář této znepokojující situací není modlitba růžence ústupem do soukromí, i když je to záměrná volba víry:

silu, abychom byli strůjci pokoje, počínaje každodenním životem v rodině. Rodina! Buňka rodiny by měla být právě tím prvním prostředím, kde se Kristův pokoj přijímá, pěstuje a chrání. V našich dnech je totiž pro rodinu bez modlitby stále obtížnější uskutečňovat toto poslání. To je důvod, proč by bylo opravdu užitečné znovu zavést krásný zvyk modlit se doma růženec, jak tomu bylo v minulých generacích. „Rodina, která se společně modlí, zůstane spolu“ (RVM 41).

Svěřuji tyto úmysly Madoně, aby ona chránila rodiny a vydobyla mír pro jednotlivce i pro celý svět.

Mám pevnou naději, že všichni věřící spolu s Pannou vykročí rázně na cestu svatosti s pohledem upřeným na Krista a budou s růžencem rozjímat o tajemstvích spásy. To bude drahocenné ovoce tohoto roku, věnovaného modlitbě růžence.

L'Osservatore Romano
30. října 2003
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Měsíc listopad prožíváme především jako celoměsíční památku zemřelých v duchu modliteb za ty, kteří nás přešli na věčnost. Shodou okolností připomínáme si v tomto měsíci také posvěcení tří stěžejních římských bazilik: lateránské, která je jako papežská „matkou všech kostelů“ (9. 11.), a pak bazilik sv. Petra a sv. Pavla (18. 11.).

V posledním desetiletí prožívali věřící na nejednom místě v naší zemi radostnou událost posvěcení chrámu, který s velkým vlastním úsilím ve své obci vybudovali. Každoroční připomínka tohoto slavného dne je pak něco jako oslava narozenin tohoto Božího domu.

Současně však jsme svědky jiného, méně radostného procesu: zatímco přibývá kostelních novostaveb, vzácné nedocenitelné chrámy, do jejichž stavby zbožnost a tvořivost našich předků vložily k Boží oslavě a vlastnímu posvěcení to nejlepší a nejvzácnější, co dokázaly a co měly k dispozici, s pilí a pečlivostí dnes takřka neznámou, nemá už kdo naplnit, a tak jsou tyto Boží stánky předávány jiným účelům, na hony vzdáleným tomu, k čemu byly původně s takovou láskou a úctou postaveny. Neděje se tak jen v místech, odkud se lidé z nějakých důvodů vystěhovali, ale i v zabydlených městech. Neměli bychom, ob-

dobně jako slavíme narozeniny chrámů, připomínat si také se smutkem a velkou kajícíností výroční dny jejich úmrtí? Důvody pro takové smutné „skoncování“ s chrámem jsou zpravidla docela civilní a prozaické: nejsou prostředky na jejich údržbu. Příbytek Nejvyššího se stal pro místní církev neúnosnou přítěží. Skutečný důvod je mnohem tragičtější: Jestliže už nepotřebujeme chrám, znamená to především, že už mnoho lidí nepotřebuje Boha, kterému jsme kdysi tento stánek postavili, abychom se s ním zde setkávali. Likvidace chrámů je vnějším dovršením předchozí mnohem smutnější likvidace: likvidací Božích příbytků v lidských srdcích.

Pokračování na str. 15

Onen den

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Uzří Syna člověka přicházet v oblacích

Vyhledej co nejrychleji Ježíše v chrámovém nádvoří. Už delší dobu tam hovoří o těch nejvážnějších věcech. Musíš mít konečně jasno, co je konečným cílem a smyslem všeho toho, co děláš den co den. Musíš se podívat na všechny věci z té perspektivy, v jaké je jednou zcela veřejně a otevřeně bude hodnotit sám Pán. Jen si přiznej svou neupřímnou obojako-
st. Není tomu i u tebe tak, že bys chtěl být Pánovým učedníkem, ale současně si představuješ, že ten den, kdy bude konečně veřejně oslaven Boží Syn a s ním všichni jeho věrní, je tak v nedohlednu, že se tě to zatím netýká? Jen poslouvej pozorně Pánova slova:

Bude velké soužení, slunce a měsíc zcela vyhasnou, hvězdy budou padat z nebe. Celý ten velebný kosmický stroj, který už miliony let pracuje s uchvacující přesností, se zhroutí jako domek z karet. Měl bys tu odvahu myslet si přítom nebo dokonce říct božskému Mistru: „To snad nemyslíš vážně?“ Můžeš si být jist, že to myslíš zcela vážně. Na co se chceš spolehnout v této časnosti? O čem si myslíš, že tu stojí tak pevně, že tím nic nemůže otřást, když i *nebeské mocnosti se zachvějí*? Není pro tebe již nyní jistější a bezpečnější opírat se **ve všem** jen a jen o Toho, který je bezpečně věčný a spolehlivě neotřesitelný, protože skrze něho bylo všechno stvořeno?

Ptáš se, jaký to má smysl, aby rázem zahynula i celá ta nebeská a pozemská krása, která tě již tolikrát uchvátila svou velebností a vznešeností? Aby se ještě více zjevila Boží moc a sláva. K tomu, co věčný Bůh chystá pro své *vyvolené*, není tento svět, tak jak ho nyní poznáváš, dostatečně krásný a vznešený.

Tak jako vesmír dosud celé věky oslavoval Stvořitele svým přesným chodem, tak ho nyní oslaví svým zhroucením, aby vytvořil nový prostor pro nové stvoření, aby Pán světa mohl *obnovit všechno*⁽¹⁾ a mohlo povstat *nové nebe a nová země*⁽²⁾. Toto *nové nebe* už nebude sestaveno jen z myriád mrtvých nebeských těles. Bude to nebe nejskvostnější a živoucí krásy: *Zbožní se budou skvět jako zář oblohy a ti, kteří přivedli mnohé ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy*.

Záleží jen na tobě, aby ses pak ani uprostřed té nepředstavitelné zkázy, před kterou jsou všechny známé katastrofy jen směšnou hračkou, nemusel ani v nejmenším třást ani obávat. O ty, kteří jsou jeho, se Pán dobře postará. *Michael, veliký kníže, chrání Pánovy*

syny. Tvou jedinou starostí dnes a denně musí být žít před Boží tváří tak, abys *byl zapsán v knize*. Budeš-li patřit mezi Pánovy *vyvolené*, ať budeš kdekoli na světě, on tam pošle svého anděla, aby tě vyhledal a přivedl bezpečně na *nové blažené místo*, kam shromáždí všechny své věrné.

Tehdy uvidíš Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Zatím ho znáš jen v jeho lidské, tobě tak blízké podobě – jako dobrotivého, pokorného, tichého člověka. Teprve tehdy spatříš svého Spasitele, svého Miláčka a Přítele, takového, jaký skutečně od věčnosti do věčnosti je v plnosti své božské krásy a svatosti. Zatím ho miluješ svou malou lidskou láskou, svým malým lidským soucitem. Teprve až ho uvidíš **ve slávě**, pochopíš, **kdo** je ten, jenž se pro tebe stal člověkem, aby ti byl blízko, **kdo** se to pro tebe dal rozdrtit člověkem jako červ, *aby podal za hříchy jednu jedinou obět*, **kdo** za tebe prolil všechnu svou krev, **kdo** je ten, který tě tak miluje, že se ti dává za pokrm. Teprve pak pochopíš, co jsi to učinil, kdykoliv jsi ho zradil a urazil svými hříchy. Teprve pak oceniš, co to pro tebe znamená, že ho můžeš i ve své slabosti a nicotnosti milovat. Kdybys ho takto spatřil už nyní ve svém slabém těle, puklo by ti srdce.

Jediný pohled na jeho slávu a božskou vznešenost postačí, aby vynesl soud nad každým z lidí. Jako si zatím neumíš představit, jak nesmírná a nekonečně blažený pak bude vděčný úžas všech jeho věrných, stejně tak si neumíš představit zdrcující hrůzu a zahanbení všech těch, kteří ho v této slávě spatří jen proto, aby pak od něho odešli *k potupě a hanbě navěky*, protože nechtěli znát svého Spasitele. Snaž se s pomocí Ducha Svatého vžít co nejvíce do postavení takových nešťastníků a myslí pak na to, kdykoliv ti bude nepřítel nabízet svou atraktivní a docela zábavnou *širokou cestu, která vede k záhubě*⁽³⁾. Mysli na to však také ustavičně při styku se svými bližními, kteří zůstávají tak opovržlivě zcela lhostejní ke svému nejmilosrdnějšímu Pánu i ke svému budoucímu věčnému osudu. Nemůžeš jim prokázat větší lásku, než když je pomůžeš převést co nejdříve do zástupu *vyvolených*. Nabídní k tomu svému Pánu všechno, co jsi a co máš. Času je namálo, ten den může být docela blízko, *přede dveřmi*.

Pane, tebe mám neustále na zřeteli, ty nezanecháš mou duši v podsvětí, ukážeš mi cestu k životu. U tebe je hojná radost, po tvé pravici je věčná slast.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Zj 21,5; ⁽²⁾ srov. 2 Petr 3,13; Iz 65,17;

⁽³⁾ srov. Mt 7,13; ⁽⁴⁾ resp. žalm 15

Liturgická čtení

1. čtení – Dan 12,1-3

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v prachu země, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky.

Kteří byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

1. čtení – Žid 10,11-14.18

Každý (jiný) kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak Kristus podal za hříchy jednu jedinou obět a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, „až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnoží“. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti jednou provždy ty, které posvětil. Kde však je odpuštění hříchů, není už třeba oběti za hříchy.

Evangelium – Mk 13,24-32

Ježíš řekl svým učedníkům:

„V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe. Poučte se z přirovnání o fikovníku! Když se už jeho větve nalévají mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám, toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou. O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

I když se nemohl hnout z místa

I když ze zdravotních důvodů nemohl podnikat žádné cesty, založil a vedl xaveriánské misio- náře. Pak se stal uznávaným arcibiskupem v „rudé“ oblasti Emilia. Vydával Božím lidu svě- dectví prosté víry. O životě blahoslaveného Guida Maria Confortiho.

„Příběh, který budu nyní vyprávět, není nic fantastického, nýbrž podává věci tak, jak se skutečně staly. Jedná se o svědectví, které může pomáhat, těm, kteří svou víru a naději vkládají zcela v Boha.“ Těmito prostými slovy začala svou výpověď jedna africká žena z domácnosti jako svědkyně v procesu blahořečení Guida Maria Confortiho, který byl biskupem v Parmě v letech 1907–1931 a byl zakladatelem xaveriánských misionářů. Sabina Kamarica popisuje tak zázrak, který prožila. Vyprávěla o vědecky nevysvětlitelném uzdravení, které prožila jako třináctiletá v roce 1965 v Bubishi v Burundi na svém vlastním těle. Diagnóza tehdy zněla: zhoubný nádor na slinivce břišní. Podle prognózy židovského chirurga Sattingera neměla před sebou po nezdařené operaci více než měsíc života. V nesmírných bolestech byla odvezena domů, kde čekala na svou smrt. Jedna xaveriánská sestra a přítelkyně rodiny Mama Tommasina (sestra Tommasina Casali) jí každodenně podávala utišující prostředky. Po několika dnech dospěla nemoc do svého konečného stadia. Sabina nemohla přijímat potravu a utišující prostředky přestaly působit. Mama Tommasina položila na noční stolek obrázek P. Confortiho a informovala o tomto svém počínání sestry domovského kláštera v Parmě. Začala spolu s nimi za nemocnou dívku nověnu. Když se její rodiče vrátili ze mše, kterou dali sloužit, „aby Pán ukončil její utrpení“, stalo se něco zcela neočekávaného. Sabina je očekávala s úsměvem u domovních dveří. Rodinní přátelé nevěřili svým očím, a přece ...: „Biskup, o kterém jsi mi vyprávěla, že je

v nebi, mě uzdravil,“ řekla Sabina k Mama Tommasině.

Sestra Casali vypověděla při procesu blahořečení Confortiho: „Konstatuji plná úžas a údivu náhlé uzdravení nemocné... Abdominální nadýmání zcela zmizelo, jak jsem musela konstatovat, (...) profesor Sattinger potvrdil zázračné uzdravení.“ „Již brzy z ní bude hezké děvče a někdo ji požádá o ruku,“ řekl jiný svědek.

Po pozitivním zjištění medicínské a teologické rady uznala Kongregace pro svatořečení tento zázrak 5. dubna 1995. 17. března 1996 zařadil papež Guida Maria Confortiho mezi blahoslavené.

„Díval jsem se na něho a on se díval na mne“

Guido Maria Conforti se narodil 30. března 1865 v Ravadese blízko Parmy. Jeho matka Antonie Adorniová byla velice zbožná žena. Jeho otec naopak nikoliv a byl dokonce postižen několika církevními tresty. Skupoval nějaké pozemky, které byly svého času vyvlastněny cisterciákům a benediktinům, aby s nimi obchodoval.

První příznaky povolání pocítil Conforti, jak sám rád vy-

právěl, když se jednou cestou do školy školských bratří modlil před křížem v malém kostele zasvěceném Panně Marii Královně míru. „Díval jsem se na něho a on se díval na mne. Bylo mi, jako by mi chtěl říct mnoho věcí.“

Po skončení základní školní docházky prosil o přijetí do semináře. Dostal povolení teprve tehdy, když zlomil odpor svého otce, který ho předurčil pro správu rodinného majetku na venkově.

Dnešní generální představený xaveriánů Pater František Marini vypravuje: „V době svých seminárních studií se setkal s vyprávěním o životě v misiích. Četl o misiích v Asii, o svatém Františku Xaverském, apoštolu daleké Indie. Tyto příklady zapálily v jeho srdci touhu po dobrodružství. Guido vzal pero a inkoust a napsal generálu jezuitů dopis, ve kterém žádal o přijetí do řádu. Ale bez ostychu, tak jak byl, si kladl podmínku: »Musíte mě poslat do misii!« Nato dostal jezuitskou odpověď, že musí nejdříve myslet na to, aby byl dobrým jezuitou, a pak teprve na to, aby se stal dobrým misionářem. Nato napsal salesiánům a přiložil malý »dárek jako

Prvních 21 studentů semináře pro zámořské misie v Emilii, který založil Conforti

úplatek«, ale dostal téměř stejnou odpověď.“

Vlastním důvodem odmítnutí však byla tělesná slabost mladého Guida, kterou trpěl po celý svůj život. Ze stejného důvodu se posunulo jeho kněžské svěcení o jeden rok. Byl vysvěcen až v roce 1888. Přesto vkládal rektor semináře a pozdější milánský kardinál Andrea Ferrari mnoho nadějí do tohoto pilného parmského studenta a seminaristy a jmenoval ho ještě před kněžským svěcením vicerektorem semináře. Na Ferrariho horlivost odpovídal Conforti, který viděl v budoucím kardinálovi svého duchovního otce, stejnou horlivostí. Oba zanechali z této doby více než stovku vzájemných dopisů.

Svým vzděláním, které se opíralo o to, co Církev tehdy žádala od kněží, a svou přirozenou zdrženlivostí získal si Conforti sympatie také od „tvrdého“ parmského biskupa Františka Maganiho, který ho v roce 1895 jmenoval svým generálním vikářem. Zde se svými vlastnostmi osvědčil jako cenný prostředník v četných sporech mezi Maganim a místní církví, které vedly dokonce k soudním procesům.

Seminaristé biskupa Confortiho

Po zralé úvaze založil Conforti 1865 v Emilii seminář pro zámořské misie. Radil se při tom s tehdejšími prefektem Kongregace pro šíření víry Měčislavem Ledochowským a s parmským biskupem a oba ho v jeho záměru podporovali. Za rodinné peníze a nějaké dary koupil malý dům v blízkosti diecézního semináře a 3. prosince ve výroční den smrti sv. Františka Xaverského byl tento institut vysvěcen. Skupinka mladíků tvořila počátek díla. Pater Marini v této souvislosti vypráví: „Ti první, kteří šli za ním, byli někteří studenti střední školy, kteří chtěli být s Confortim, ať už měli touhu jít do misii nebo ne.“

V péči o čekatele mu stál po boku mladý kněz jménem P. Caio Rastelli. Jak sám Conforti řekl, „byl to člověk velice rozhodný, (...) plný opravdové pokory, takže byl u všech, s nimiž přišel do styku, ve velké oblibě.“ On a jáhen Odoardo Manini byli prvními, kteří z institutu odešli do misii. Dali se do služeb františkánské misie v oblasti severního Šanxi v Číně. Píše se rok 1899. Rastelli napsal z misii do Parmy: „Jsem zde nesmírně šťastný a blízko nebi. (...) Vždy když tu člověk plní své povinnosti, modlí se Otčenáš, střelné modlitby a hodinky, rozjímá a slaví památky, cítí se jako v náručí božské Matky, která nás miluje, i když denně hřešíme. (...) Srdce je ihned naplněno tak čistou radostí, že už v něm není nic, co tam kdysi bylo: věčný led a kamení, které nedokázaly změkčit ani osmidenní exercicie.“

„Tento misijní počátek s Rastellim a Maninim byl velice slibný, ale brzy ho zastínilo neštěstí,“ vysvětluje P. Marini. „Boxerské povstání (tak se nazývá jedno násilné čínské xenofobní hnutí) otráslo Čínou. Rastelli musel brzy uprchnout. Byl pronásledován a na jeho hlavu byla vypsána odměna. Námahy a strádání ho připravily v roce 1901 o život. Ale misijní úsilí neskončilo. Každý rok přicházeli xaveriáni do Číny.“

Ravenna - italská Čína

Jméno Conforti šlo mezitím v Římě od úst k ústům a došlo k rozhodnutí jmenovat ho v Emilii biskupem. R. 1902 ho Svatý stolec jmenoval arcibiskupem v Ravenně. Lev XIII. si ho chtěl podržet v Itálii. Myslel na nevěřící v „rude“ Emilii a řekl s nádechem ironie: „Dověděl jsem se, že byste chtěl vyrazit do Číny. Ravenna je italská Čína.“ Ale Conforti zůstal v Ravenně jen dva roky, protože nemoc ho odsoudila k nečinnosti a přiměla ho, aby podal Piu X. svou demisi. Je rok 1904. Conforti se

Guido Maria Conforti - parmský biskup

vrátil do Parmy, na místo, které mu leželo na srdci. Když se jeho zdravotní stav zlepšil, svěřil mu Pius X. vedení diecéze Parma. I když chtěl žít raději se svými misionáři, podřídil se přání Svatého otce.

V obraně vlasti

Jako biskup trval Conforti na tom, „aby věřící dobře znali ABC víry, přijímali svátosti a učili se z paměti krátký katechismus katolické víry Pia X. jako obranu proti modernismu,“ říká P. Marini. „Na druhé straně byl otevřený vůči těm, kteří stáli mimo Církev. To mu získalo v době velké antiklerikální polemiky všeobecné uznání. V Parmě stejně jako v Ravenně byly noviny plné polemik proti kněžím a těm, kteří si »plní své břicho«. Toto uznání ještě vzrostlo v průběhu první světové války. Conforti byl vlastenec. Po porážce u Caporetta vyzýval v modlitbě k obraně vlasti, aby nebyla obsazena cizími mocnostmi. Díky jeho zručnosti se podařilo uchránit Parmu od masakru. Když vůdce strany Italo Balbo v odporu proti vznikajícímu fašismu chtěl obsadit město a vyhnat všechny socialisty, zasáhl Conforti osobně a Balbo příští den odtáhl.“

Pánovo dílo a pronásledování

V roce 1911 předala „Propaganda Fide“ xaveriánům jejich

vlastní misijní území v čínské provincii západního Honanu a odvolala z části území misionáře P. Paola Monny z Milána. Rozhodná práce xaveriánů si získala uznání, když byl xaveriánský kněz Luigi Calza jmenován 1912 apoštolským vikářem této oblasti.

„Jednalo se přitom zcela jasně o prvotní evangelizaci,“ říká P. Marini. „Po patnáctileté činnosti bylo pokřtěno mnoho domorodců a vděčnost k Pánovu dílu rostla s počtem křesťanů. Křesťany se stávali lidé tím, že přicházeli do styku s xaveriány při společné práci ve školách a v nemocnicích.“

P. Franco Teodori, starý xaverián a oficiální životopisec blahoslaveného (znal ho osobně a zažil také misie v Číně), vypráví o oněch letech: „Na jedné straně čínští křesťané uznávali, že bez francouzské pomoci mohli jen těžko přežít. Neboť Francie, která udržovala diplomatické styky s Čínou i jménem Svatého stolce, podporovala misionáře a zasazovala se o dobrý životní status všech řeholníků. Ale mísily se tu náboženské a diplomatické zájmy a to vedlo k názoru, že hlavou Církve je francouzský prezident. Pracovali jsme tak až do převzetí moci komunisty v roce 1949. V kvě-

nu 1954 byl poslední xaverián, biskup Assuero Bassi, propuštěn z vězení a vyhnán ze země. Bassi byl uvězněn několikrát, i když měl přátele i mezi komunisty, kteří vyslovovali politování, že dochází k pronásledování, a věděli, že policie vykonstruovala důkazy pro zatčení. Vzpomínám si, jak jeden vězeňský dozorce k nám přišel ve vězení a informoval nás o důkazním materiálu, který policie zpracovala a který si celý vytřepala z rukávu. »No dobrá,« řekl jsem, »možná že nevíte, že biskup Bassi i já jsme byli v inkriminované době v koncentračním táboře.« Materiál proti nám byl k ničemu a museli si »najít« nové důkazy.“

Conforti neukládal svým misionářům žádnou „misijní metodu“, už také proto, že sám neměl žádnou bezprostřední misijní zkušenost. V roce 1928 navštívil poprvé a naposled čínskou misii, při čemž musel protřpět zdravotní potíže a nepříjemnost lodní cesty druhou třídou. Ze setkání s čínským národem se však vrátil posílený: „Viděl jsem kvetoucí pole,“ řekl svým seminaristům po návratu na parmský institut. „To říkám vám všem pro útěchu. A přeji si z celého srdce, abyste se stali velkodušnými apoštoly pro šíření Kristova království.“

Pro tyto apoštoly neváhal vzít na sebe jakoukoliv námahu, aby si vyprosil almužny

Katedrála v Parmě

a dary. „Kdybyste věděli, kolik tváří jsem musel nasadit a kolik jsem musel snést pokoření,“ napsal biskupovi Calzovi v Honanu. A nic ho nemohlo více od-

měnit, než těch několik misijních kněží, pro které byly misie důležitější než všechno ostatní.

Jsme v Kristu

Po této návštěvě se opět ujal biskupské práce v Parmě. Navzdory věku a nemocím pokračoval v pastoračních návštěvách. Pátou z nich, kterou podnikl na podzim 1931, již nedokončil. Zemřel 5. listopadu v biskupském domě v Parmě v kruhu svého kléru a svých příbuzných. V aktech o blahorečení čteme výpověď P. Teodorioho, který si pečlivě uchoval v paměti poslední okamžiky života Confortiho: Nejdříve přečetli Confortimu vyznání víry. Když je vyslechl, řekl v očekávání své smrti: „Tuto víru jsem chtěl vždy hlásat ve jménu a plné moci Ježíše Krista. Řekl bych, že byla vždy měřítkem pro mé jednání, kdybych si nebyl vědom své hluboké bídy a velké slabosti. (...) Prosim vás každopádně o odpuštění, že jsem neudělal vše, co jsem mohl; prosím vás o odpuštění za vše, co v mém životě odporovalo učení mé víry, víry apoštolů, víry Církve. (...) Můj lide, moje diecéze, (pláče) dříve než vás opustím, žehnám vám všem a prosím Pána, aby vám poželhal. (...) Chraňte můj lid a můj klérus před bludem a nevěrou (řikal stále tišším hlasem), prosím o odpuštění. (...)“ Po přijetí svatých svátostí opakoval slova svatého Pavla: *Ať žijeme nebo umíráme, patříme Pánu.*

Confortiho působení přinášelo plody i po jeho smrti. R. 1945 vznikla v Parmě misijní společnost Panny Marie, kongregace, která patří ke xaveriánům a čítá asi dvě stě misijních sester. Po vyhnání z Číny založili xaveriáni misie v Asii (Bangladéš, Tchaj-wan, Filipíny, Japonsko Indonésie), v Africe (Burundi, Kamerun, Sierra Leone, Zaire), v Americe (Brazílie, Kolumbie, Mexiko, Spojené státy) a v Evropě (Španělsko, Velká Británie, Itálie). Xaveriáni mají dnes asi jeden tisíc členů.

Miriam z Betléma - Malá Arabka

Dáš-li mi své srdce, zůstanu navždy s tebou

Malé děvčátko si hraje v ovocné zahradě svého strýce. Darovali jí ptáčky v klínce. Pokouší se je vykoupit - a oni jsou mrtví. Vzlyká a pohrývá zvířátka. Tu uslyší ve svém nitru zcela jasně hlas: „Tak zahyne všechno! Dáš-li mi své srdce, zůstanu navždy s tebou.“ Miriam na ten hlas nikdy nezapomene. Daruje Bohu své srdce a Bůh drží své slovo.

Zázrak v Betlémě

Rodina Miriam z Betléma pochází z Damašku v Libanonu. Miriam se však narodila v malé vesnici Abellin nedaleko Nazaretu 5. ledna 1846. Proto se jmenuje *Miriam z Abellinu*. Rodiče jsou křesťané, katolíci řeckého obřadu. Na manželech spočívá těžký kříž. Bylo jim darováno dvanáct synů, kteří všichni zemřeli ve velmi mladém věku. Matka navrhne manželovi, aby šel do Betléma a prosil Pannu Marii o děvčátko. Jejich modlitba je vyslyšena a toto děvčátko je v Betlémě pokřtěno 15. ledna. O dva roky později se ještě narodí její malý bratr Pavel. Brzy nato během několika dnů zemřou oba rodiče. Jedna teta později vzpomínala na poslední slova otce. S pohledem na obraz sv. Josefa řekl: *Ty veliký světče, podívej se na moje dítě; svatá Panna je jeho matka. Bdi nad Miriam jako její otec.*

Miriam přijal strýc z otcovy strany, bratra se ujímá matka sestra.

„Bůh je tak láskyhodný a tak málo milovaný“

Panorama v Abellinu je neobvykle krásné. Je vidět do dálky až k Středozemnímu moři, na severu se zvedají vysoké horské štíty, na jihu se prostírá rovina Jezreel, na východě jsou pahorky až k Tiberiadskému jezeru. Tato krása, po které Miriam touží po celý život, probudí v ní touhu po samotě a po kontemplaci. U živého a inteligentního dítěte, kterému se nedostalo žádného školního vzdělání a neumí číst ani psát, se rozvine bohatý smysl pro niternost. Již od nejútlejšího mládí ji provází neoby-

čejné znamení, které zjevuje její mimořádné povolání. Často opakuje slova, která slyšela v hloubi svého srdce: *Všechno na zemi pomine, a Bůh je tak velký, tak krásný, tak láskyhodný, a je tak málo milován!* Je zcela naplněna touto myšlenkou, do které se ponoří celý její život.

Miriam

Dítě, za které se její rodiče modlili v betlémské jeskyni, zahrnuje Matka Boží něžnou láskou. Také Miriam velice miluje Pannu Marii. Jednou květy, které natrhala pro Marii, vypustily ve váze kořeny a vychází z nich nádherná vůně...

Od sedmi let pociťuje Miriam velkou touhu po Eucharistii. Co udělat, aby mohla jít k svatému přijímání před předepsaným věkem? Po každé zpovědi prosí kněze, aby směla jít k svatému přijímání. Kněz jí pokaždé odpoví: *Jsem srozuměn. Ale o něco později.* Jednou v sobotu zapomene z roztržitosti dodat *ale o něco později.* Miriam věří, že jí dal povolení a přijme Hostii v zástupu komunikantů. Vidí Ježíše, jak se jí daruje v podobě krásného chlapce. Kněz, který vidí její nevinnost a zralost, jí dovolí nadále přistupovat k svatému přijímání.

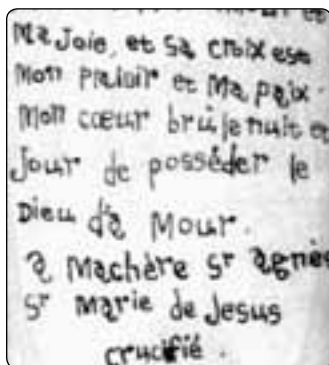
Můj snoubenec je Ježíš

R. 1854, když je Miriam osm let, odchází strýc i s rodinou do Egypta a usadí se v Alexandrii. Krátce před třináctými narozeninami ji zasnoubí s bratrem její tety, aniž by se jí ptal. Miriam zase slyší onen hlas ve svém srdci: *Dáš-li mi své srdce, zůstanu navždy s tebou.* Její rozhodnutí je pevné - nechce za snoubence nikoho jiného než Ježíše. Prosí Pannu Marii, která ji vnitřním hlasem ujišťuje, že je s ní. Ráno před svatbou ustříhne své dlouhé copy a vrátí je se šperkem, který obdržela, svému snoubenci. Když strýc vidí její pevné rozhodnutí zůstat pannou, rozhněvá se. Bije ji a nakládá s ní jako s nejnižší otrokyní. Miriam je v této strašné situaci úplně sama, i její zpovědník jí zakáže sv. přijímání, protože není poslušná vůči svému strýci. V této zoufalé situaci chce jít za svým jedenáctiletým bratrem do Nazaretu. Uteče k jednomu dřívějšímu rodinnému sluhovi, který chce odcestovat do Nazaretu, a prosí ho, aby ji vzal s sebou. Je to muslim a chtěl by mladou dívku obrátit na svou víru. Ta však hrdě vyzná svou víru v Ježíše Krista: *Já a muslimka? Ne, nikdy. Jsem dcera katolické apoštolské římské církve a doufám, že s Boží milostí zůstanu až do smrti v náboženství, které je pravé.*

Ve své zuřivosti, že byl odmitnut malou křesťankou, muž vytáhne svou šavli a podržne jí krk. Za pomoci své matky a jedné ženy zabalí Miriam do závoje a odnese ji do temné uličky. Ráno po řezu zůstane viditelná. Je 1 cm široká a 10 cm dlouhá a lékař později konstatuje, že chybí dva články dýchací trubice. Ne-

věřící lékař z Marseille, který ji ošetřoval, nevěřil, že by s takovým zraněním mohla přežít. Mučednictví malé Arabky není tedy žádný sen.

Když byla později na Karmelu zavázána poslušností, aby všechno přesně vyprávěla, řekla, že tehdy skutečně zemřela. *Nacházela jsem se v nebi. Matka Boží, andělé a svatí mě přijali s velkou dobrotou a viděla jsem s nimi své rodiče. Mohla jsem spatřit také zářící trůn Nejsvětější Trojice a Ježíše v jeho lidství. Někdo ke mně promluvil: Ty jsi panna, to je pravda, ale tvá kniha není ještě dokončena. Když se po těch slovech Miriam probudila v jeskyni, byla u ní řeholnice v bílém rouchu. Tajemná ošetřovatelka mluvila jen málo a projevila*

Rukopis sestry Miriam

se neobyčejně něžně a soucitně. Po několika týdnech ošetřování řekla Miriam: *Půjdeš do Francie, staneš se karmelitánkou a pak zemřeš v Betlémě.* Pak odnesla Miriam do františkánského kláštera k jednomu zpovědníkovi. Když Miriam opustila zpovědnici, paní už zde nebyla. R. 1875 vyprávěla svému duchovnímu otci P. Estrade: *Vím, že ta řeholnice, která o mě pečovala po mém mučednictví, byla Matka Boží.*

Dcera sv. Terezičky

Až do 18 let pracovala v různých rodinách jako služka. V Bejrútu jí nabídla jedna paní práci u své dcery ve Francii. Při vzpomínce na slova tajemné řeholnice místo přijala. Když poprvé přistoupila ke svatému

přijímání v kostele sv. Mikuláše v Marseille, upadla do čtyřdenní extáze. Odvezli ji vozem a lékaři si nedokázali vysvětlit její stav. Zde ve Francii pocítila touhu stát se Ježíšovou nevěstou. Dva roky strávila jako posulantka u sester sv. Josefa, kde se množily její extatické stavy za zmatených průvodních jevů. Ve 20 letech byly u ní zjištěny rány ukřižovaného Ježíše. V klášteře se stala pro mnohé kamenem úrazu. Odepřeli jí vstup do noviciátu třemi proti dvěma hlasům. Představená, která byla přesvědčena o pravosti duchovního života Miriam, jí doporučila, aby šla ke karmelitánkám do Pau.

Po vstupu na Karmel napsala o ní představená: „Svým zevnějškem budí dojem, že není starší než 12 let. Její malá postava, nevinný pohled, její velká nevědomost z ní dělají právě dítě. Obdivuhodně se však s touto prostotou pojí veliká moudrost, zdravý úsudek a dar rozlišování. I když jí chybí talent, jsou zřejmé bohaté dary jejího srdce a ducha. Jméno, které obdržela na Karmelu, zní: sestra Miriam od Ukřižovaného Ježíše.“

Na Miriam bylo možno v neobvyklé míře pozorovat mimořádná zjevení. Stále znovu upadala do extáze, vícekrát bylo vidět, jak se vznáší nad podlahou, byla současně pozorována

**Sestra Miriam
od Ukřižovaného Ježíše**

na dvou různých místech. Nesla Kristovy rány, její předpovědi se plnily a měla mnoho vidění. Uchváčena Duchem Svatým skládala nádherné hymny a písně ve francouzštině, řeči, kterou v běžném životě mluvila jen zlomkovitě. Zvláště výrazná byla její poslušnost vůči představené. K tomu se váže jedna anekdota. Jednoho dne vzlétla ve vytržení na vrcholek jedné lípy. Představená jí poručila, aby v poslušnosti ihned sestoupila dolů. Jindy byl pro ni takový příkaz jediným prostředkem, jak ji vyvést z extáze. Tentokrát chtěla Miriam ještě chvilku zakoušet nadpřirozený zážitek. Spadla v tom okamžiku ze stromu.

Karmelitánský klášter v Betlémě

Strávila na Karmelu v Pau tři roky. Pak s jinými pěti sestrami založila Karmel v Mangalore v Indii. Po složení věčných slibů následovalo pronásledování pro její neobyčejné dary. To jí připravilo mnoho pokoření a musela se vrátit do Pau, kde prožila další tři roky. Její vidění a její vyzářování stále vzrůstala. Miriam však zůstala zcela pokorná, pro každého měla dobré slovo nebo prostou radu.

„Nezemřu zde, nýbrž v Betlémě.“

Po důkladné přípravě opouští definitivně Francii, aby založila klášter v Betlémě. *Stavba nemá stát zde ve městě, nýbrž na malé výšině proti Betlému. Pán říká: Na louce mého otce Davida.* Když byly překonány všechny obtíže při koupi vyhlédnuté parcely, stal se z malé Arabky dokonale architekt. Několikrát měla vidění, jak má klášter vypadat. Stala se stavitelkou betlémského Karmelu a dává pokyny až do podrobností. Proč taková stavba s věží? Ke cti Panny Marie, Věže Davidovy. Pán jí také ukazuje ještě druhý Karmel, který má být postaven v Nazaretě. Vynakládá i pro tento projekt všechnu svou energii.

I přes mystická vytržení a různé nemoci je Miriam při stavebních pracích neúnavně činná. Večer 22. srpna 1878 nese dvě vědra vody pro dělníky. Upadne a zlomí si paži na několika místech. V nemocničním oddělení řekne matce představené. *Matko, to je konec, to je signál konce.* Sestrám řekla: *Jsem na cestě k nebi, zemřu. Naplní se touha celého mého života - půjdu k Ježíši.* Přes všechnu péči se její zranění zhorší zápallem ran. V těchto srpnových dnech fouká pouštní vítr, kterou celou zemi zahaluje prachem. Nemocné vyschnou hrdlo. Poslední noc přijímá svatě přijímání. Ráno 27. srpna se ještě jednou probudí. *Ó ano, milosrdenství!* To jsou její poslední slova, po kterých umírá.

FeL 95/2002, překlad -lš-

Kulturní boj po francouzsku

V roce 1870 prohrála Francie válku s Pruskem. Vítězná německá vojska oblehla Paříž. Napoleonovo císařství se zhroutilo a Francie vyhlásila III. republiku, která však byla příliš slabá na to, aby zajistila vnitřní pořádek. Tato situace vytvořila příznivé podmínky, aby se ujala vlády nejvíce levicová strana, která se hlásila ke komunistické ideologii. Na počátku roku 1871 převzala vládu v Paříži Komuna. Tak se nazývala městská rada, která se odvolávala na tradice Francouzské revoluce, během které rovněž v Paříži vládla Komuna, která měla hlavní vliv na vývoj státu.

Komuna, vzniklá v r. 1871, nejen že ihned přistoupila k realizaci radikálního socialistického programu (konfiskace soukromého vlastnictví, organizace veřejných prací), ale přistoupila v utváření nové Paříže, což mělo být vstupem do formování „nové Francie“. Začalo se tím, co bylo nejsnazší, a to byl vandalismus. Komunardi spálili palác Tuilleries, zničili napoleonský sloup Vendrôm a začali pustošit Louvre, kde se našťásti omezili pouze na jedno křídlo, v němž byly císařské stáje.

Organickou součástí záměrů Komuny změnit svět podle komunistického vzoru byl neúprosný útok na katolickou církev. Krajně levicový list *La Montagne* adresoval věřícím tato slova: *Zub za zub, řekla Komuna. Co kdybychom si tak nyní připomněli Galilea, Jana Husa, kdybychom k vašim ústům přiložili lahvičky Medicejských, kdybychom vám vrazili do zad dýku Lukrécie Borgii? Zub za zub! Po stovkách jste nám je zabíjeli v bartolomějské noci. Oko za oko! Oslepujete nás už celá stáletí. Ten váš strašák na vrabce už na nás nepůsobí. Už dávno ne, dávno slouží jako záminka k rabování a vraždám.*

Po slovech následovaly činy. Z nařízení Komuny byly zavírány kostely a měněny na politické kluby (navazovaly tak na kluby jakobínů). To postihlo katolické chrámy sv. Bernarda, sv. Sulpicia, sv. Mikuláše. V tomto posledním se na první klubové diskusi rokovalo, jak zlepšit postavení prostitutek.

Profanace katolických chrámů byla na denním pořádku. V noci ze 17. na 18. květen

1871 se komunardi vloupali do chrámu Panny Marie Vítězné v Paříži (Notre Dame de Victoires). Byly ukradeny všechny votivní dary kolem obrazu Matky Boží, z její sochy s Děťátkem byly uloupeny rovněž zlaté korunky, které daroval papež Pius IX. Národní garda uspořádala rouhavé procesí, ke kterému se účastníci oblékli do liturgických rouch. Nakonec by kostel znesvěcen a byl zde uspořádán rej prostitutek.

Komuna rozhodla, že z pařížských škol bude odstraněna výuka náboženství. „Revoluční expres“ poručil komunardům, aby zničili ve školách obrazy Ježíše a Marie, které se tam nacházely. Místo dosavadní modlitby před vyučováním bylo nařizováno zpívat Marseillaisu. Když během pohřbu jedna žena udělala znamení kříže, jeden z důstojníků ji okamžitě varoval: „Obyvatelko, nechej toho, nebo tě zatknou.“

Součástí antikatelické politiky byl fyzický teror uplatňovaný vůči duchovním. Mučednickou smrt podstoupila celá řada kněží (mimo jiné jezuité P. Oliviant, L. Decourday, J. Caubert, A Clerc, a de Bengy) na

čele s arcibiskupem Georgem Darboymem.

Arcibiskupa Komuna uvěznila 4. dubna 1871 a 24. května mu exekuční oddíl připravil mučednickou smrt. O atmosféře pohrdání vůči církvi svědčí výslech, jakému byl před svou smrtí podroben:

Jaké je to řemeslo, kterým se zabýváš?

To není řemeslo, ale povolání, morální úřad, který vykonáváme pro spásu lidských duší.

Ale, ale, nevykládej hlouposti. Raději řekni, jaké hlouposti vykládáte lidem?

Učíme ho víře v Pána Ježíše Krista.

Žádné pány už nemáme.

Po jeho zavraždění ho okradli o jeho náprsní kříž a hodinky.

Pařížskou komunu krvavě zchladilo vojsko francouzské vlády, která sídlila ve Versailles. Ovšem hlavní ideologové komunismu se rozplývali chválou nad jejím působením. Karel Marx je nazval „generální zkouškou“ před celosvětovou proletářskou revolucí. Takových pochval bylo mnoho, podobně jako se i komunisté XX. století odvolávají na dědictví Komuny především

pokud jde o její útok na katolickou církev.

III. republika protestovala proti politice, kterou realizovala Komuna na poli hospodářském. Ovšem pokud šlo o vztah ke katolické církvi, zde byla zachována souvislost. Cíl zůstal stejný: zatlačit věřící na okraj a sekularizovat Francii. To všechno se dělo pod heslem „odlučení církve od státu“ a „laicizace školství“. Ani metody se příliš nezměnily. Postupy Komuny se dále kopírují. Ruší se náboženství ve školách, kostely jsou zavírány, duchovní jsou osočováni. Je tu ovšem jeden rozdíl: III. republika se vyhnula fyzické likvidaci kléru a omezila se na to, že ho vypovídala ze země. To ovšem neznámá, že by nebylo obětí na životech, a to jak mezi duchovními, tak mezi laiky. Republika měla více času než Komuna. Ta měla na svůj protikatolický program jen několik měsíců, republika několik desetiletí v rozmezí let 1873–1914.

Útok na katolickou totožnost Francie v posledních 25 letech XIX. století byl tím ostřejší, že se u národa začaly projevovaly náznaky stesku po Bohu, neboť tento národ začal v porážce a pokoření, které zažil v roce 1870, spatřovat důsledek odklonu od Krista. (Po porážce musela navíc Francie postoupit Německu Alsasko a Lotrinsko.)

Ještě v době obležení Paříže, kdy trvala krvavá vláda Komuny, začali dva laici H. Rohault de Fleury a L. Legentil šířit heslo, aby se Francie zasvětila smírně Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Z této myšlenky se rozvinul plán vybudovat na Montmartre (Pahorek mučedníků) chrám Božskému Srdci, který měl být smírným darem francouzského národa.

26. dubna 1871 zaslal Pius IX. zvláštní breve předsedovi výboru pro výstavbu baziliky Leonu Cornudetovi a celý projekt schválil a poželal mu. Krátce nato začaly po celé Francii sbírky na stavbu svatyně.

Komuna, vzniklá v r. 1871, začala tím nejsnazším – vandalismem, pokračovala znesvěcováním kostelů a vražděním kněží

Chrám Božského Srdce na Montmartru

Tuto iniciativu potvrdil nakonec v roce 1873 i francouzský parlament. 25. července Národní shromáždění přijalo 382 hlasy proti 138 usnesení, že bude vybudována bazilika jako smírný zásvětný dar francouzského národa. Stavba započala v roce 1876 a byla dokončena až v roce 1914. Na průčelí baziliky stojí nápis: *Christo eiusque Sacratissimo Cordi Galia Poenitens et Devota: Kristu a jeho Nejsvětějšímu Srdci Francie kající a zbožná.*

To, že se tak stalo, že se podařilo realizovat šlechtitnou myšlenku celonárodního smírného daru, bylo zásluhou milionů věřících, kteří svému chrámu věnovali mnoho modliteb i darů. Nechyběly ovšem hanebné pokusy zničit toto dílo v samém zárodku. V tom stáli na prvním místě bojovníci o „novou Francii“, kteří se odvolávali na „republikánskou tradici“, kterou chápali jako podkopávání katolických kořenů Francie. Byli to liberálové a radikálové různého ražení. Pro ně sama myšlenka smírné svatyně a odprošení Ježíšova Srdce za odpad Francie byla „skandálním projevem katolického tmářství“. Na fórum francouzského Národního shromáždění se v letech 1882 a 1987, kdy obzvláště sílila protináboženská politika, vracely návrhy, aby usnesení u roku 1873 o stavbě baziliky bylo anulováno.

Ale tyto návrhy nenašly ani v období proticírkevních vrcholů dostatečnou většinu. (V posledním hlasování byl návrh zamítnut 332 hlasy proti 196.)

Nicméně městská rada v Paříži, kde převládala levice, schválila usnesení, ve kterém se říká, že „budovaný kostel na Montmartru je třeba pokládat za podvod, který je proti rozumu a vlastenectví Paříže i Francie jakožto místo, které je zasvěceno demonstraci politického a náboženského fanatismu a podněcující k občanské válce“.

Tato zášť vůči Božskému Srdci se datuje již od dob Francouzské revoluce, kdy vlastnictví modlitební knížky s obrazem Božského Srdce bylo pro revoluční tribunál dostatečným důvodem k vynesení rozsudku smrti. Soudci, kteří 1973 poslali na gilotinu Marii Antoinettu, jako jeden z důvodů viny uvedli, že u ní byla nalezena modlitební knížka s protirevolučním znakem Božského Srdce. Podobně později za španělské občanské války vyhodili revolucionáři do povětří obrovskou sochu Božského Srdce v Bilbao a za druhé světové války jeden z prvních počínů německé okupační armády v Poznani bylo zničení sochy Božského Srdce.

(Pokračování)

Podle Miłujcie się 2/2003

K dnešnímu stavu víry ve světě kolem nás

Lidé vyškrtli Boha ze svého vědomí. Papež Jan Pavel II. proto soudí: „Jestliže člověk žije, jako by Boha nebylo, pak ztratil nejen pojetí o smyslu Boha, ale i o smyslu tajemství světa a vlastního bytí.“ Arcibiskup Eder to říká ještě ostřeji: „Morálka společnosti je v podstatě nemorální. Zlo je prohlašováno za dobro, protipřirozené za přirozené. Evropa stále více opouští Krista, šíří se všeobecná bezbožnost. Věže našich kostelů ještě mřítí k nebi, ale kolik lidí se řídí podle těchto ukazatelů?“

Cítíme to všichni: naši katolické církvi fouká do tváře nemilosrdně řezavý vítr. Z mnoha katolíků jde sotva šestina pravidelně v neděli na bohoslužby (v Německu). Společenský trend odsunul náboženství stranou. Na Církev se nahlíží jako na zaopatřovací instituci. Počet věřících klesá. Sociologové hovoří o „zamlžení náboženského vědomí“. Příčinou je z generace na generaci slábnoucí život víry, který podporuje odpoutání se od Církve. A Zlý vycití svou šanci, jak dále oslabit síly Církve a zničit v lidech víru.

Mimovolně musíme pomyslet na prorockví bavorského lesního proroka *Mühlhase* ⁽¹⁾, který před 200 roky předpověděl: „Přijde doba, kdy věřících bude tak málo, že je můžeš rozehnat prásknutím biče. Lidé budou opravdu špatní. O katolické víře budou jen vtipkovat samotní věřící. Pak bude kříž vyvržen z Božího stánku.“

Nepopisuje to přesně naši dobu? Útoky rozvracející základy katolické víry přicházejí zvenčí i zevnitř. Mají to docela snadné. Protože narážejí na četné vlašné a ve víře slabé křesťany, kteří jsou stále více infikováni naukami esoterických sekt.

- Mnozí si kombinují svůj vlastní životní způsob. Přikládají mu pláštík náboženskosti a požadují toleranci.
- Kříže je třeba odstranit z očí.
- Žádná absolutní pravda neexistuje.
- Říkají: „Pravdu si určujeme sami. Jsme dost chytrí, aby-

chom uměli rozhodnout, co je dobré a co zlé, i když jde o lidský život a smrt.“ Ve své pýše si myslí, že Bůh to musí akceptovat.

- Říkají: „Musíme se konečně chovat jako dospělí a vzít věc spásy do svých vlastních rukou. Konec s poslušností! Nepotřebujeme se v pokore ohýbat.“
- Na celém světě lidé Boha vyzývají. Hledají si vlastní bohy nikoliv jen vedle jediného pravého Boha, ale i bez něho. Tak upadají do nebezpečné temnoty daleko od Boha.

Kdo však má nějakou větší lásku vedle lásky k věčnému a trojjedinému Bohu, je modloslužebník, ať svou lásku nazývá jakkoliv (Valtorta M., Sv. III). Bůh řekl na Sinaji: „Já jsem Pán a Bůh. Nesmíš mít cizí bohy.“

V *Dominus Jesus* (22) čteme: „Musíme usilovat v první řadě o to, aby všem lidem byla hlášána pravda, která byla s konečnou platností zjevena lidem, a vyzývat je, že je nezbytné obrácení k Ježíši Kristu a nutná příslušnost ke katolické církvi skrze křest a ostatní svátosti, aby měli plnou účast na společenství s Bohem Otcem, Synem a Duchem Svatým.“

„Ve všech staletích hlásali a věrně dosvědčovali naši předkové evangelium Ježíše Krista. Na začátku třetího tisíciletí je ještě velmi daleko k situaci, kdy toto hlásání je naplněno“ (Redemptoris missio). V této ďábel-sky zamlžené, od Boha vzdálené

Pokračování na str. 10

Všem těm, kteří se cítí jako zkrachovalí...

Před 10 lety zemřel předčasně ve věku 53 let na rakovinu Mons. Tonino Bello, biskup diecéze Molffa a národní prezident Pax Christi. Jeho osobnost pastýře, spisovatele a básníka se vynořuje ve stále ryzejší podobě ze spisů nalezených v jeho archívu. Byl to člověk velké víry a velký propagátor solidarity a sociální spravedlnosti, strážce pokoje a posel naděje. Předkládáme vám jeden z jeho dopisů.

Doplňuji na svém těle, co schází do plnosti Kristova utrpení (Kol 1,24).

Tento dopis píšu také tak trochu pro sebe. Jsem přesvědčen, že všichni jsme ve svém životě nesení snem, který pak za úsvitu vidíme, jak mizí.

Například já jsem si pro sebe představoval zářící kariéru. Chtěl jsem se stát svatým. Ukolébal jsem se myšlenkou, že strávím svůj život mezi chudými v dalekých zemích, budu pomáhat lidem lépe žít, budu jim bez únavy hlásat evangelium a svědčit odvážně o zmrtvýchvstalém Pánu.

Nyní chápu, že tento hrdinský sen vycházel spíše z mojí sebelásky než z lásky ke Kristu. Chápu nakonec, že v těchto dávných rozletech mého mládí převládala vůle vyniknout nad potřebou dát se vést Boží něhou.

To je nedostatek takřka všech neuskutečněných snů: že začínají určitou dávkou pýchy. Ten můj nebyl nic jiného.

To neznamená, že když se dnes nacházím, pokud jde o sva-

lost, sotva v půli cesty, necítím v duši velkou hořkost.

Adresáty tohoto dopisu nejsou tedy ti, kteří zakoušejí jako já rozčarování ze svých snů a prozaickou přízvěstnost nepatrných úspěchů. Ale jsou jimi všichni ti, kteří ještě nedosáhli ani standardu, na kterém „normálně“ spočívá existence, kterou bychom rádi pokládali za dosaženou.

Například Amerigo, který se tolik namáhal, aby se vyznamenal v medicíně, a bezprostředně

po dosažení specializace se musel vzdát všech plánů „brilantní kariéry“ pro nezvratný proces odchlípnutí sítnice.

Hugo, zázračné dítě až do klasické maturity, uvízl v písčinných suchopárných univerzitních zkouškách a nedokázal se již

vzchopit. Dnes je mu čtyřicet a jeho žena mu při každé hádce předhazuje jeho nezdar, kvůli kterému se stal úředníčkem v advokátní kanceláři.

Marcela, které všichni prorokovali úspěšnou budoucnost, absolvovala pokračovací kurs hry na piano na akademii v Sieně, měla desítky příležitostí k uplatnění. Odmítla mnoho partií, jednu za druhou. Nakonec se spojila s rozvedeným mužem, který zkrachoval, a ona musela prodat koncertní křídlo, které jí koupil její otec.

Lucie, která sršela nadšením a chtěla se stát misionářkou. Na jaře trhala lístky sedmikrásky, aby z nich vyčetla předpověď o svém štěstí. Nakonec neodjela nikam, protože jí dělali překážky. Dnes už netrhá chudobky, ale dělá příručí v obchodě s dárkovými předměty.

K vám všem, kteří máte hořko v ústech kvůli životním deziluzím, chci se obrátit nikoliv proto, abych vám dával posilu balzámem dobrých slov, ale abych vám připomněl, že jste součástí dějin spásy.

K vám, kteří jste sotva vykročili a už jste viděli, jak jeden za druhým vadne ideál, který jste si pěstovali v mládí. K vám, kteří jste si zasloužili jiný osud, ale neměli jste štěstí a zůstali jste u dně. K vám, kteří jste nenašli potřebný prostor, neuspěli jste v pořadníku a všichni vás předběhli. K vám, kterým nemoc nebo morální tragédie, nenadálé neštěstí nebo delikátní životní vybočení přehodily výhybku na slepou kolej trpkosti. K vám všem, které srovnání se šťastným osudem vašich druhů přivádí do smutku, i když bez stínu závidění.

Vám všem chci říct: obraťte svůj pohled k Tomu, které-

Mons. Tonino Bello

ho probodli! Výsledek života se nepočítá podle parametrů výsledků na burze. Úspěchy, které skutečně platí, se nehodnotí měřítkem potlesku nebo indexy o názorech mas.

Od té doby, co Člověk kříže vystoupil na pranýř, ono dřevo potupy se stalo skutečným parametrem každého vítězství a porážky nejsou dimenzovány ztroskotáním, které znamená konec snů.

Jestliže je pravdou, že Ježíš rukama přibitými na kříži vykonal v této příznačné symbolice bezmocnosti pro spásu více než rukama vkládanými na nemocné, než konáním zázraků, znamená to, draží zklamání bratři, že je to právě ten příděl snů, který uletěl, aniž se v životě uskutečnil, co dalo troskám vašeho života, podobně jako některým antickým sochám, hodnotu úspěchu.

Nechci vás utápět v útěchách. Chci vás jen ponořit do tajemství. Když vstoupíte do jeho optiky, uvidíte zřetelně, že nevyslovené útržky vašeho života, který byl tak velkolepě koncipován, zlomky vašich počátečních plánů, zvraty směru vašich neuskutečněných kariér nejen že nezůstávají neužitečné, ale představují vklad do fondů oné Banky vkladů a půjček, ze které se dodnes financuje ekonomie spásy.

Jménem všech, kteří z toho čerpají prospěch, vám vyslovuji její poděkování.

Váš biskup

Tonino Bello

Medjugorje - Torino 8/2003

K DNEŠNÍMU STAVU VÍRY VE SVĚTĚ KOLEM NÁS pokračování ze strany č. 9

situaci je tedy nová evangelizace příkazem hodiny, samozřejmým důkazem lásky ve službě našemu Pánu Ježíši Kristu. On nás pozvedl a nyní od nás očekává: *Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všem národům!* Svátý Pavel říká: *Běda mi, kdybych nehlásal evangelium!* (1 Kor 9,16)

Je hlásání víry nevědomým, slabým ve víře a hledajícím záležitostí misionářů jen v dalekých pohanských zemích? Ni-

koliv. Máme novopohanství přede dveřmi, ve vlastních rodinách. Dnes musí být rodiče, prarodiče, strýcové, tety a kmotři misionáři ve vlastních rodinách a dávat svým svěřeným dětem vlastním životem svědectví víry.

Z přednášky o „Velkém modlitebním dnu“ v Marienfeld 21. 7. 2002

⁽¹⁾ Mathias Lang z Apoigu, klášterní mlynář z Windbergu, pokřtěný 16. 7. 1753

Touha po svatosti

Homilie Mons. Josefa Hrdličky ze slavnosti Všech svatých v olomoucké katedrále

Přátelé, vy všichni, kteří nejen, že se smíte nazývat Božími dětmi, ale také jimi jste!

Sv. Bernard v dnešním breviářovém čtení klade otázku: K čemu je svátek Všech svatých? Co znamenají pozemské pocty pro ty, kterým vzdává poctu sám nebeský Otec? Svati naši úctu nepotřebují a z naší zbožné oddanosti nemají žádný zisk či prospěch. Je jasné, že tento svátek je důležitý „ne pro ně, ale pro nás, když je s úctou slavíme“.

A dále hovoří o mocné touze, kterou v něm tento svátek probouzí. Je to touha patřit mezi ně, být s nimi navždy v plnosti lásky a všeho dobra v Boží náručí.

Ano, bez této touhy ani nelze pravdivě slavit svátek Všech svatých. Jenže jak to vypadá s naší touhou? Svátý Bernard odpovídá: „Touží po nás nebe, a my o to jako by nedbáme. Očekávají nás svatí, a my jako bychom o to sami nestáli.“

Nebe nás vidí naprosto jasným pohledem plným lásky a zájmu o každý krok naší cesty. My ale vnímáme nebe dosti mlhavě a nejasně. Nebe s námi komunikuje v plné síle milosti, přátelství a lásky, zatímco my komunikujeme s nebem jen ve velmi ochablé míře vlažné víry a lásky. Co máme dělat, aby se tato nerovnováha vyvážila?

Dnes je slavnost Všech svatých, zítra památka všech věrných zemřelých. Přiznejme si, že v podvědomí světa i nás všech jako by převažovala výrazněji památka mrtvých. Hřbitovy, hroby, věnce, plamínky svíček, nostalgie vzpomínek na zesnulé, jako by byly pro nás silnějším tématem než ona úchvatná radost a úžas z těch, kdo zvítězili a jsou s námi, kdo vytvářejí našim životům zázemí nebe. Ano, přitažlivost země, hroby, kosti, vzpomínky, to nás ovládá silněji než přitažlivost nebe s poselstvím té

největší naděje, jaká může být našemu životu dána.

Jsme lidé této země, lidé slabé víry, zranění hříšností, oslabení údělem smrti. Dnes jsme se možná ve větrném klimatu na hřbitovech přesvědčili, jak těžké je zapálit u hrobu aspoň svíčku, jak křehký je plámenek ohně a jak snadno se zhasí. Přesto tyto plaménky pro mnohé znamenají víc než ona veliká světla na nebi Církve, kterými jsou všichni svatí, naši zastánci a stálí pomocníci. Jako by nám smrt byla přece jen bližší než věčný život.

Objevme se svatým Bernardem tu velikou pravdu, že slavit dnešní svátek nelze jinak, než v probuzené touze srdce chtít k nim patřit, být s nimi v jed-

nom společenství, poctivě se snažit o svatost života, nepodlehnout komplexu méněcennosti, že oni jsou něco jiného, než my. Vždyť Církev je úžasná rodina. Překonává nejen hranice států, světadílů, barev pleti a jazyků, překonává dokonce hranice času a prostoru, života a smrti. Je to jedno tělo, kde z Hlavy těla, kterou je Kristus, i skrze srdce matky všech lidí, Panny Marie, neustále proudí koloběh lásky a života, který vše spojuje a „prokrvuje“. Vše, co svatí vysílají směrem k nám, nás obohacuje a pomáhá nám, vše, co my s láskou pošleme v modlitbách duším v očistci, dosáhne svého cíle. Ano, tento koloběh lásky je skutečností, v kterou je třeba naplno uvěřit a naplno z ní žít.

Představme si velké divadlo. Na jevišti se odehrává slavné drama. Ve světle reflektorů řada vynikajících postav umělců předvádí skvělé výkony ve svě-

řených rolích. Pod jevištěm je ztemnělé hlediště, kde diváci, ponořeni do tmy, sledují z odstupu výkony umělců, zatleskají jim či odmění je ovacemi, po kterých opět odcházejí domů.

Něco nám říká, že takto nechceme, ba ani nesmíme slavit slavnost Všech svatých. Je jistě pravdou, že oni dosáhli těch nejskvělejších výkonů v lásce k Bohu a bližním. Umožnili Bohu, aby se jeho tvář ukázala v plné kráse v jejich lidství. Vzpomeňme na poslední blahoslavenou, Matku Terezu, v jaké podobě a jak přesvědčivě dokázala zpřítomnit lásku Kristova Srdce v dnešním světě. A je tu obrovské množství ostatních, kteří Kristovu tvář heroicky zpřítomnili sami v sobě.

Evangelium je ono dílo Boží, ono drama lásky, které je třeba provést. Zde neexistuje žádná bariéra mezi ozářenou scénou nebe a ztemnělým hledištěm světa. Zde je jedno společenství lásky a jeden koloběh života, kde všichni svatí spolu s námi pozemšťany i s dušemi zrajícími v očistci pro nebe tvoří jedno tělo, společně slaví Boha a připravují jeho konečné vítězství na konci časů.

A právě mše svatá je chvíle a zázrakem, kdy obě společenství, to nebeské i to pozemské, splývají zvláště intenzivně v jediném zástupu, kde živí i mrtví se navzájem dotýkají v síle naděje a Kristova života. Ano, tak to zpívá kněz na konci preface: „...a proto se všemi nebeskými zástupy, které stojí u Tvého trůnu, i my – zde a nyní – společně voláme...“

Tak jako jsme začínali slovy sv. Bernarda, tak jimi můžeme i skončit: „Po této slávě tedy dychtíme s velikou touhou a svatou ctižádostí. K tomu je ale třeba také velice toužit po pomoci všech svatých. Aby nám bylo dáno na jejich přimluvu to, v co sami ani nemůžeme doufat. Všichni svatí a světice Boží, přimlouvejte se za nás.“

Biskup Josef Hrdlička

O blahoslavené Matce Tereze z Kalkaty

Svět jí dal Nobelovu cenu, státníci a všemocní ji obdarovali přízní a dary pro působení jejích sester v téměř sto třiceti zemích a sedmi stech domech, v nichž ošetřují ty nejubožejší opuštěné a umírající mezi námi.

Tak vznikl v celém světě známý obraz dnes blahorečené Matky Terezy z Kalkaty v Indii. Blahorečením je nám zjeveno, že byla Nejvyšším dopředu pozvána bytost, která v životě sloužila jako poslední mezi posledními – vyvrženými světem na chodník. Žel, sotva se pocta udála, vystávají ubožáci ducha, dobře zaopatření, počítají Matčiny peníze, popírají zázraky a vyzdvihují pisatele hanlivé knihy, a to v České televizi! Jako by Česko nebylo v krizi a vysoko čnělo nad dílem blahorečené ženy!

Matka Tereza nosila u srdce na prsou kříž s Ukřížovaným. Nebudovala nemocnice, omývala hnisavé rány na kost vyhublých lidských trosek, tišila bolest umírajících. Odešla na věčnost a zanechala na zemi čtyři a půl tisíce sester s náručemi obětavé lásky. Lze jen žasnout nad tímto zázrakem v době, v níž se nebývale ničí a vraždí za asistence televizních kamer! Proto jsme oněměli studem při sledování veřejnoprávní (národní) ČT1, pohotově připravené v pořadu „Fakta“ plivat na vzácnou křesťanskou ženu a lít do českých duší jed! Jako by si národ propadlý materialistické ideologii, podněcovaný mediálními hlasateli, svou vzácnou ženu nepopravil mezi prvními na světě! To bylo nedávno; teď si ta společnost chystá zákon, jímž budou historikům archivy téměř uzavřeny!

Pokračování na str. 13

Ježíš a peníze

Tento nadpis je poněkud zvláštní, protože Ježíš přichází do styku s penězi vlastně jednou, když přicházejí výběřci a táží se Petra, zda Ježíš platí chrámovou daň. Je zřejmé, že Ježíš peníze neměl, protože posílá Petra, aby vhodil do moře udiči a vzal první rybu, kterou chytí: v jejích ústech najde stříbrný peníz, aby zaplatil za Ježíše i za sebe. Tato epizoda však vypovídá velmi málo o vztahu Ježíše k penězům. Mluví spíše o tom, že Ježíš se nechtěl projevit jako člověk, který nedbá na zákony.

Zdálo by se tedy, že pro naše téma scházejí argumenty. Nicméně najdeme jich dostatek, jestliže vyjdeme ze dvou skutečností:

1. Ježíš žije sám tím, co hlásá.
2. Peníze jsou „hmotné dobro“, proto postačí, když budeme mluvit o Ježíši a jeho vztahu k materiálním statkům a k bohatství.

Jaký je Ježíšův vztah k bohatství?

Především si připomeňme, že Ježíš nebyl asketa. Nejedl kobylky a lesní med jako Jan ani nenosil oděv z velbloudí srsti (Mt 3,4). Na Kalvárii vidíme, že ho zbavují nesešíváné suknice. To znamená, že se odíval dostatečně dobře a nikoliv jako nuzák. Všiml si však chudých a chtěl je vysvobodit z jejich situace, protože chudoba i pro něho znamenala „zlo“. Když pak bohatému mládenci, který hledá dobro, řekne, aby prodal všechno, co má, a dal chudým, tento příkaz neplatí pro všechny: Zacheovi nic takového neříká, i když Zacheus, aby se cítil ve shodě s Ježíšem, chápe, že se musí odpoutat od bohatství a chce dát alespoň polovinu chudým (Lk 19,1-10). Bohatství tedy představuje „dobro“, a to z prostého důvodu: slouží k dobrým skutkům, aby se pomohlo druhým. Jestliže Ježíš učí žít v odloučenosti od bohatství, neznamená to, že bohatství zcela zavrhuje. Evangelia věnují spíše pozornost způsobu uží-

vání bohatství: nesmí se z něho stát absolutní dobro, nesmí se stát „idolem“.

To se jeví jasně v události, kterou vypráví sv. Lukáš (12,13-15): *Jeden člověk ze zástupu mu řekl: „Mistře, řekni mému bratrov, ať se se mnou rozdělí o dědictví.“* Zde se setkáváme s případem rodinného sporu o rozdělení majetku. Ježíš říká, že to není jeho záležitost, ale nenechává bratry bez odpovědi, protože připojuje: *Mějte se na pozoru před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má.* Je tedy zřejmé, že materiální dobra nemají pro Ježíše absolutní hodnotu: **život na nich nezávisí.** Je zde tedy mnohem vyšší životní hodnota, a tou je **svoboda.**

Život nezávisí na vlastnictví statků. Ježíš žije na základě této zásady. Zvolil si, že bude „služebníkem“ a bude „hlá-

sat evangelium“. Tento úkol od něho vyžaduje nezávislost a úplné odloučení od hmotných statků. Při pokušení řekl ďáblu: *Ne samým chlebe žije člověk.* Nepopírá nezbytnost pokrmu, ale

učí, že je tu vyšší hodnota než chléb: *žít každým slovem, které vychází z Božích úst.* A když mu ďábel ukáže všechna království světa s jejich mocí a slávou a říká: *Mně byla dána* (já ji vlastním a mohu ji dát, komu chci), chápeme, že v této satanské kultuře se hodnota měří podle míry vlastnictví: je to moc nad přírodou a nad člověkem, která nám dovoluje, abychom se takto realizovali.

Nuže Ježíš je úplným protikladem Satana: před dychtěním po hmotných statcích a po moci nad přírodou a člověkem Ježíš volí jako nejvyšší hodnotu **bytí.** Uskutěňuje tuto volbu na poušti, kde není ani pohodlí, ani bohatství, ale jen to nejnezbytnější pro přežití.

Odtud také vychází jeho volba života v chudobě, jeho putování bez zajištění, které sám definuje, že *nemá, kam by hlavu složil* (Lk 9,58).

Žije v první řadě a v plnosti tomu, co učí: *... co pomůže člověku, kdyby získal celý svět, ale zahubí sám sebe?* (Lk 9,25) Jeho odloučenost od bohatství je úplná a radikální. Hledá především Boží království a jeho spravedlnost a „svobodně“ si volí život, který mu umožňuje náležet zcela jeho poslání, a dosvědčuje tak svou plnou důvěru v Ot-

ce, nenosí s sebou ani mouhu, ani ranec a spokojí se s tím, co dostane (Lk 10,3,8). Po jeho boku jsou ti, kteří se připojili k jeho misii (učedníci a učednice, kteří ho následují a zajišťují potřebné ze svého majetku) (8,3). A když láme chléb a vzdává díky, uznává, že to všechno je dar Otce, který ho vydržuje na jeho cestě.

Ježíš ví, že pouze úplná odloučenost od materiálních statků umožňuje těšit se z úplné svobody; ta pak umožňuje, aby žil plně pro své poslání: *hlásat Boží království* (Lk 4,43), být s druhými a pro druhé, to znamená – *služebníkem.*

Ježíš a učedníci

V obraze, který jsme si právě načrtli, získává velkou hodnotu jeho učení o používání bohatství, téma, které rozvíjí především Lukášovo evangelium. Ježíš sestupuje do všednosti každodenního života a představuje nám v podobnosti (tamt. 16–21), co je negativního v tom, když spoléháme na bohatství, a co je třeba udělat, aby bylo všechno uvedeno na správnou míru a neztratil se smysl našeho života, nýbrž v plnosti se uskutečnil:

Poslední věta podobnosti říká: *Ale Bůh mu řekl: „Blázne, ještě tuto noc požádám od tebe tvou*

duši a či bude, co jsi nashromáždil?“ Takový je konec toho, kdo shromažďuje poklady pro sebe a nikoliv u Boha. Z toho vidíme, že tento člověk ničil sám sebe a zahubil se, místo aby se realizoval. Je smutné, jak tento člověk myslí jen a jen na sebe a staví jen na sobě, mluví jen o sobě, nestará se o jiná dobra, myslí jen na ta, která jemu samému zajistí „sladký život“: „Jez, pij, hoduj!“ Bible tak označuje vyhledávání luxusu, rozmařilosti.

Nemáme však také určitou míru odpovědnosti tváří v tvář

O BLAHOŠLAVENÉ MATCE TEREZE Z KALKATY pokračování ze str. 11

jiným lidem? Ježíš nikdy nemyslel na sebe: uskutečňoval svůj život výslovně ve vztahu k druhým a rozdával se všem, přátelům i nepřátelům až k prolití krve, čímž zachránil i svůj vlastní život a jako člověk se dokonale realizoval. A to také požaduje od svých učedníků. Když mluví o správném užívání bohatství, říká: *Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, čím se budete odívat. Život je víc než jídlo a tělo více než šaty. Podívejte se na havran ... a na lilie. Máte větší cenu než oni. Chcete zajistit svůj život? Hleďte nejprve Boží království (Lk 11,22-31) a jeho spravedlnost (Mt 6,33).*

Nepečujte úzkostlivě - tato slova nás dráždí. Co má dělat většina lidí, kterým schází to nejpodstatnější, aby se neznepokojovali? Ježíš ví, že vyhladovělý nemůže nemít velké starosti a musí se dívat k zítřku s úzkostí. Ježíši se však nelíbí takový svět a chce ho změnit. Učí nás, jak proměnit svět, že je třeba jít proti proudu, abychom se nesoustředili sami na sebe, na náš egoismus, a učí nás, co máme dělat: nemáme se choval jako bohatý hlupák v podobenství, kterému nic nepomohlo, že skládal důvěru ve své bohatství. A pak nás učí, jak se máme *obohatit před Bohem* (Lk 12,21), a toho dosáhneme především, když hledáme Boží království (Lk 4,43), a chce, aby jeho učedníci jednali podobně.

Ale co je to „Boží království“? Není to Bůh sám o sobě, ale Bůh ve vztahu k bližním; „jeho spravedlnost“ označuje vztah Boha ke každému člověku. Kdo je v souladu s Bohem a jako on si vytváří vztah k druhým, vytváří prostor pro dobrý život člověka a pro správné užívání hmotných statků, pro pozemský život ve všech jeho vztazích a možnostech, včetně správné rado-

Prospělo by národu i světu, kdyby na lidi **LÁSKY A OBĚTI** nečíhali dobře placení mediální pochopové - jen se na obrazkách podívejme na jejich tváře! Omyli by ubožákovi tělo, vyčistili hnisající rány, napojili, nasýtli by ho? To všechno dobrovolně a zadarmo?

Bílí andělé s čelenkou a pruhy modré oblohy se stále snášejí na tuto zemi. Nevnímají požitky světa, nenápadně, pokorně a tiše svědčí, že ctnosti dosud nevyměřely. Svědčí pro učení, z jehož dvoutisícileté hloubky, zasypávané kamením lidské tvrdosti a účinnosti na hrdinství lásky a oběti, se to děje!

dějiny
přesily a rozdrtily
velká zrna
a dobro rostlo
a roste z plna sil
zrnek nejmenších

*Převzato: HLAS Z PASÍNKU, 21. října 2003,
vydává básník Karel Vysloužil*

sti ze samotných věcí. *Hledat království* je úkol, který vyjadřuje trvalou touhu, snahu, vášně, iniciativu, která má trvat po celý život. Toto království se buduje krok za krokem. Království nejsem *já*, ale *my* a *společensví*. Království je **společensví mezi Bohem a námi**. Odtud se užívání dober uskutečňuje **formou sdílení a jistotou života**, což Ježíš vyjadřuje obraznou řečí: *Prodejte svůj majetek a rozdejte v almužně. Opatřete si měšce, které*

Evangelium sv. Lukáše stále obrací naši pozornost k druhým. Jestliže s druhými ve svém životě nepočítám, nejsem pravý učedník.

Dávejte almužnu. Jak se zvlazovala tato věta, ba ještě hůře - kolikrát představuje bohatého, který dává spadnout několika mincím do ruky chudáka. Je to ponižující obraz, který je v rozporu s Božím slovem. Doslovný a přesnější překlad by však měl znít: **číte sprave-**

nezpuchří, poklad v nebi, které ho neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere (Lk 12,33). To je způsob, jak se stát bohatým před Bohem, jak se zajišťují poklady v nebi. Tím, že za života máme na zřeteli potřeby druhých.

dlnost. To je hlubší smysl, který mi vysvětlil jeden hebrejský chlapec: „Jestliže dám něco druhému, který má méně než já, je na světě více spravedlnosti.“ A Jan Pavel II. říká ve svém apoštolském listě: „Přišla hodina **nové vynalézavosti v bližen-**

ské lásce,“ čímž se rozumí nejen účinné poskytnutých podpor, ale jde také o to, aby tato pomoc nebyla **pocitována jako pokorující, nýbrž jako bratrské rozdělení.**

Ježíšův zájem o chudé není izolované a hlučné gesto, které se netýká systému a společného způsobu myšlení. Ježíšova volba není sociologického ani politického rázu. Je to volba teologická, je to volba směřující k vyrovnanosti. Bůh nestvořil lidi jako vyšší a nižší, s většími a menšími právy. Ježíši nejde o diskriminaci, ale o společný život. Papež říká: „Musíme se zařídit tak, aby se chudí cítili v každém křesťanském společenství jako doma u svých. Tento způsob je největší a neúčinnější hlásání dobré noviny o Božím království.“

Pane Ježíši, jsou to již dva tisíce let, co jsi nás učil odloučenosti od bohatství, abychom byli pravými svědky evangelia. Jak daleko jsme stále, Ježíši, od Tvého evangelia. Jistě, vždy tu byl někdo, kdo žil radikálním způsobem, ale samo křesťanské společenství to neudělalo, s výjimkou izolovaných gest. V tomto světě, kde jsou bohatí a chudí a mezi nimi nesmírná propast, dej svým učedníkům odvahu, aby šli proti proudu a aby vytvořili ekonomiku založenou na solidaritě a ne na zisku.

Dej, aby Tvoji učedníci v jednotlivých křesťanských společenstvích byli jedno srdce a jedna duše a každý aby užíval bohatství se zřetelem na druhé, na chudé, a to způsobem, aby se oni cítili v Tvé Církvi jako ve svém domě, na stejné úrovni jako ostatní a nikdy jako odstrčení. Dej nám odvahu, abychom se všichni cítili jako bratři a sestry. Amen.

*Z Maria Ausiliatrice 10/2001
přeložil IŠ*

Bašta Pána Boha (44)

Bez znepokojení našel kněz o několik minut později cestu do pokoje nemocného. Lékař, který právě ukončil prohlídku, se zvedl, protože se domníval, že návštěvník je asi příbuzný nemocného, a odešel z místnosti.

Tak mohl kněz nerušeně vykonat svůj posvátný úřad. Udělil umírajícímu rozhrěšení, poslední pomazání a svatě přijímání, které v těchto hrozných časech nosil stále u sebe. Nepopsatelné bylo štěstí nemocného, který se obával, že bude muset zemřít bez útěchy církve.

Když Coudrin opouštěl dům, téměř se srazil s ženou mistra holiče, která na něj ohromně zírala, dokud nezmizel za nejbližším rohem ulice. Potom běžela nanejvýš pobouřena do světnice za manželem a křičela:

„Právě teď vyšel z domu jeden kněz. Poznala jsem ho. Bydlel v sousedním domě s tím druhým, kterého dnes sřáli.“

Holič ze sebe vyřázel sprosté kletby, vyběhl s nožem v ruce na ulici, ale nakonec zklamaně zavrčel, že mu bezpřísežný unikl.

„Proč jsi mi k čertu neřekla dřív? Byl bych mu s chutí podřízl hrdlo!“

A tento hrozný čin by byl tomuto surovci určitě prošel bez potrestání, protože přece prezident trestního soudu nechal veřejně oznámit: „Odvažte se proti bezpřísežným všeho! Za nic nebudete voláni k zodpovědnosti.“

BOŽÍ SOUD

Na Velký pátek odpoledne vystupovala Marie Bernardová znovu na vrchol kopce ke kříži. Ještě nikdy se nemodlila bolestný růženec tak vroucně, ještě nikdy tak vřele nemyslela na utrpení Pána jako tento den. Její duše byla plna očekávání, které jako tajné světlo prozářilo celou její bytost svým jasem. Ještě dva dny a na Boží hod velikonoční

kní přijde Bůh sám v Nejsvětější svátosti.

Žádné zvony však nebudou zvonit, žádné prapory nebudou vlát z věží kostela, žádnou září nebude planout ubohá stodola, ve které se sejdou ke slavení tohoto největšího svátku. Ani píseň by se neměla zazpívat, aby je neprozradila nenávidným Jakobinům. Nic z vnějších znaků nesmí tento den zkrášlit, ale právě proto cítilo dětské srdce něco z hloubky nesmírného světla, které se v ní rozsvěcovalo.

Matka už několik měsíců doma připravovala dcerku i jejího bratra Filipa na přijetí této svátosti a děti postupně prožívaly velikost zázraku, o kterém se dovidaly, když s nimi paní Gustava sedávala za tichých zimních večerů u kamen a vyprávěla jim o darech Pána, který i ji kdysi poprvé pozval ke své hostině. Prostě a jednoduše plynula její slova, ale bylo v nich celé matčino srdce a děti cítily, že maminka za těchto večerů mluví o největším tajemství svého vlastního života, o svém nehlubším štěstí a nejskrytějším pramenu své síly. Nyní věděly, proč matka i přes hrozné starosti a trápení, které tato strašná doba vrhla na její duši, nikdy neklesala na mysl a nebyla unavená. Chléb síly dodával také této chudé, slabé ženě hrdinné srdce.

Maruška Bernardová věděla, že za několik dnů je pro ni připraveno největší štěstí a nejhlubší radost. Proto byla její duše jedinou planoucí touhou, přáním a velkou láskou. V době, kdy zuřila ve Francii hrůza, bylo v horách u Montbernage na cestě ke kříži dítě, které se chvělo pod všemohoucností Boží lásky a chtělo v této lásce učinit všechny lidi šťastnými. Děvče se modlilo za všechny, kteří jí přišli na mysl, za tatínka, za maminku a bratra stejně jako za nejzavilejšího Jakobína, za kněze a jejich pronásledovatele, za oběti gilotiny stejně jako za jejich katy.

INFORMACE O AKCI V TŘEBÍČI: „ZVLÁŠTNÍ EFFATHA PRO MANŽELE“

Sdružení Ageus Třebíč připravilo na sobotu 15. listopadu 2003 od 8.45 do 15.00 hodin v kostele sv. Martina v Třebíči duchovní program na téma: „Manželství a služba aneb jak se mít více rádi“. Přednášejí manželé Eisenhardtovi z Rakouska, známí z konferencí Katolické charizmatické obnovy. Po každé přednášce budou modlitby za manžele k danému tématu. Pro každého bude připravena možnost osobní modlitby a svátosti smíření. V poledne bude společné agape. Přineste prosím něco na společný stůl. Srdečně zvou pořadatelé Jitka, Jirka a P. Jiří. Podrobnější informace: 608 372 632 nebo večer 568 853 271.

Děvčata, srdečně vás zveme na setkání „v jednom společenství“ s našimi mladými sestrami, které se bude konat v **Klokotech u Tábora 28. – 30. listopadu 2003**. S sebou vezměte spacák, přezůvky, Bibli, popř. kytaru. Začínáme v pátek večer. Těšíme se na vás. Sestry Nejsvětějšího Spasitele, Palackého 25, 669 02 Znojmo, tel: 515 222 257.

Když Marie došla k poslednímu desátku bolestného růženice, řekla si tiše sama pro sebe: „Ten chci obětovat za nejhoršího člověka, kterého znám, a to je kostelník v Montbernage.“

Od té doby, co ji Claude Pascal potkal u kříže na vrcholu kopce a slyšela jeho hrozby, mohla na něj myslet jen s hrůzou, a když ho viděla potácet se opilého na ulici, začala se vždy prudce trást, vždyť přece řekl, že chce kříž – jen si představte, svatý kříž Pána! – skácel a zničit a topit s ním v kamnech.

„Ale tak zlý určitě není. To neudělá! To jen říkal, aby mě vystrašil,“ utěšovalo se v skrytu duše modlící se dítě.

Po chvíli pokračovala cesta hustým jedlovým lesem. Jak ticho bylo zde nahoře! Tak ticho může být vlastně jen jeden den v roce – na Velký pátek, pomyslelo si děvče. To nezní kladiva v dílnách, ba ani pták v lese nezpívá, neboť je den smrti našeho Pána.

Proto se Maruška podivila, když zaslechla temné údery sekyry. Kdopak by štípal dřevo na posvátný Velký pátek?

Najednou se jí srdce tak prudce rozbušilo, že si na ně musela přitisknout obě ruce.

Zvuk sekyry přicházel z vrcholu od kříže! Co když ten kostelník přece...?

Ale ne, vždyť to není možné! Toho by snad nebyl schopen ani sám ďábel na Velký pátek! Ne, ne! To nemůže být pravda!

A přece ji svíral hrozný strach, který v ní stále rostl. Spěchala na vrchol kopce, i když hrůzou sotva popadala dech. Nyní, nyní už musí být kříž mezi stromy vidět! Ano, byl tam! Stál! Můj Bože, nesmí se mu nic stát! V příštím oka-

mžiku však vykřikla k smrti vyděšená. Uviděla kostelníka, jak se rozmáchl sekyrou proti Pánu Bohu. Strašlivě duněly rány do svatého dřeva. Už se kříž otrásal, už se kymácel ze strany na stranu a hrozilo, že se zřítí!

Tu opět děvče vykřiklo, neboť mu bylo, jako by sekyra nezasáhla kříž, ale jeho vlastní srdce.

„Podívejme se, ropucha paní Gusty!“ pitvořil se kostelník na muže, který mu při té hrozně práci pomáhal.

„Ona si myslí, že by nás mohl ten Galilejec zabít, až se skutálí ze svého kříže! Hahaha!“ A znovu zaskřípalo dřevo pod údery sekyry. „Hahaha! Dej si pozor, kamaráde, ať tě Pán Bůh nezabije, až se zřítí!“

Smrtelně bledá, s široce rozervěnými očima hleděla Maruška na rouhavé divadlo. Chtěla něco říci, zabránit Božím zhanobení, ale z jejich chvějících se rtů nevyšlo ani slovo.

A znovu – rána za ránou. Nyní se ozvalo strašné praštění dřeva svatého kříže, který se naklonil dopředu a zřítí se s temným rachotem k zemi, zatímco kostelník propukl v osklivý smích.

„No, ropucho, zabil nás tvůj Pán Bůh?“ smál se. „Nemá žádnou cenu celý tvůj Pán Bůh, je jenom ubohým kusem dřeva na spalení. K tomu se teda ještě hodí! Hahaha!“

Děvče pak už jen přihlíželo, jak kostelník a jeho kumpán ovinuli smyčku kolem příčného trámu a pak táhli kříž za sebou, vláčeje Spasitele tváří po zemi.

Ještě chvíli dítě zíralo na strašlivé divadlo, potom vrávoravě kleslo na zem a plakalo jako ještě nikdy v životě.

(Pokračování)

Uzavření chrámu znamená vlastně totéž co vyhlášení bankrotu neboli úpadku. Víra a úcta k Bohu již „nejde na odbyt“ v době, kdy o překot jako houby po dešti rostou jiné „chrámy“, chrámy boha zvaného Mamon. Ačkoliv nás statisticky ustavičně ubývá, dřívější prodejní plochy, které dokázaly uspokojit všechny, pojednou nestačí a staví se stále nové a nové. Zatímco mnohý dům Boží bývá otevřen sotva hodinu denně či dokonce týdně, chrámy boha Mamona jsou dokořán celý den a celý týden do pozdních nočních hodin, případně jsou k dispozici „non stop“. Proudí sem velké zástupy a procházejí zvolna a důstojně přímo se zbožnou pozorností, aby jim nic neuniklo z té pestré a různorodé hojnosti, která se jim zde tak lákavě nabízí. Košíky do ruky už dávno nestačí a nahradily je mnohem objemnější vozíky, protože je třeba si dělat velké zásoby, a to by se jen tak v ruce neuneslo. Tyto novodobé chrámy se nespokojují s tím, že čekají na své hosty, ale dávají o sobě ustavičně vědět, přicházejí neodbytně se svou pestrou a falešně osobní vmlouvavou dotěrností přímo až do našeho soukromí. Jakou šanci má prošedivělý farář, který čeká v prochladém chrámě na příchod zbytku svého stáda, aby mu připomínal tak nepopulární fráze jako „Nepečujte úzkostlivě, co budete jíst, co budete pít a čím se budete odívat. To všechno hledají pohané. Otec nebeský ví, že to všechno potřebujete. Hleďte nejprve Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno.“ Můžeme se na taková slova spolehnout ještě dnes, nebo to platilo jen v době, kdy lidé ještě neměli tušení, co jsou to super- a hypermarkety?

Bůh nikdy nebere své slovo zpět. Přímo v naší současnosti to dokazovaly živě na každém kroku takové osobnosti jako blahoslavená matka Tereza či P. Werenfried van Straaten. Náš problém je v tom, že nedáváme nebeskému Otci žádnou možnost, aby mohl na nás a pro nás plnit své božské slovo. Nedůvěřujeme jemu, ale spoléháme na sebe ... a na peníze. Ale peníze nejsou dobrotivý a starostlivý, nýbrž lstivý bůh, který neuspokojuje, ale rozleptává srdce: ty, kteří peníze mají, sužuje ještě větší nenasytností, a ty, kteří je nemají, šíří závist.

Jestliže již nemáme bezmeznou důvěru milujících dětí, nemáme potřebnou naději, a tedy ani přesvědčující radost a chováme se ve skutečnosti tak, jak se chovají pohané, co jim tedy chceme nabídnout? Nic z nás nevyzařuje, a proto není divu, když lidé odcházejí od našeho „poloprázdného stánku“ jinam za tak dobře obsluhovanými klamnými světy. Nejsmutnější pro nás je, když mezi těmi, kteří takto „odcházejí“, jsou i naši vlastní potomci a my musíme konstatovat, že jsme poslední v řadě, kteří ještě vyhledávají Boha v jeho přítomku. Jak nám bude, až uvidíme Pána přicházet v oblacích ve slávě a všechny věci včetně peněz budeme vidět v jejich původní a skutečné hodnotě? Nemělo by být pro nás samozřejmé „nepřizpůsobovat se tomuto světu“ a hodnotit jej už nyní z pohledu neodvratného konce časů?

-red-

Liturgická čtení

Neděle 16. 11. – 33. neděle v mezidobí

1. čt.: Dan 12,1-3
 Ž 16(15),5+8.9-10.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
 2. čt.: Žid 10,11-14.18
 Ev.: Mk 13,24-32

Pondělí 17. 11. – památka sv. Alžběty Uherké

1. čt.: 1 Mak 1,10-15.41-43.54-57.62-64
 Ž 119(118),53.61.134.150.155.158
 Odp.: srov. 88 (*Zachovej mi život, Pane, a budu dbát na tvá přikázání.*)
 Ev.: Lk 18,35-43

Úterý 18. 11. – nez. pam. Posvěcení římských bazilik sv. apoštolů Petra a Pavla

1. čt.: Sk 28,11-16.30-31
 Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4.5-6
 Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
 Ev.: Mt 14,22-33

Středa 19. 11. – ferie

1. čt.: 2 Mak 7,1.20-31
 Ž 17(16),1.5-6.8+15
 Odp.: 15b (*Až procitnu, nasytím se pohledem na tebe, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 19,11-28

Čtvrtek 20. 11. – ferie

1. čt.: 1 Mak 2,15-29
 Ž 50(49),1-2.5-6.14-15
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
 Ev.: Lk 19,41-44

Pátek 21. 11. – památka Zasvěcení P. Marie v Jeruzalémě

1. čt.: 1 Mak 4,36-37.52-59
 1 Kron 29,10bc.11abc.11d-12a.12bc
 Odp.: 13b (*Chválime tvé slavné jméno, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 19,45-48

Sobota 22. 11. – památka sv. Cecilie

1. čt.: 1 Mak 6,1-13
 Ž 9(9A),2-3.4+6.16+19
 Odp.: srov. 15b (*Rozjásám se nad tvou pomocí, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 20,27-40

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	16. 11.	17. 11.	18. 11.	19. 11.	20. 11.	21. 11.	22. 11.
Antifona	812	1768	1673	857	873	1653	1708
Žalm	783	783	783	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1769	1593	857	873	1653	1709
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1770	1674	861	877	1654	1710
Antifona k Zach. kantiku	726	1771	1593	861	877	1595	1596
Prosby	817	1771	1675	861	878	1655	1711
Záv. modlitba	726	1592	1594	862	878	1595	1596
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	726	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	1774	1594	867	883	1648
Antifony	808	822	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	810	825	1777	1680	871	887	1663
Ant. ke kant. P. M.	726	726	1778	1594	871	887	1595
Prosby	811	826	1778	1681	872	888	1664
Záv. modlitba	726	726	1592	1594	872	888	1595
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKA

Jaroslav Durych:
BOŽÍ BOJOVNÍCI

Náboženské eseje, svého času publikované v revui Na hlubinu. Jsou to příklady Božích bojovníků – mučedníků pro víru.

Matice cyrilometodějská s. r. o.,
brož., A5, 120 stran, 142 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Ignác z Loyoly: DUCHOVNÍ DENÍK

Toto nejméně známé (do češtiny dosud nepřeložené) a přesto podstatné svědectví o nejniternejším životě zakladatele jezuitů z období hledání chudoby pro nově založený řád ukazuje Ignáce jako mystika: muže slz i závratného propojení s Trojicí.

Refugium, váz., zúž. A5, 240 stran, 195 Kč

DOTISK

P. Jan Balík:
OBJEVIT TAJEMSTVÍ RŮŽENCE

Růženec patří k pokladům modlitby. Papež nás vyzývá, abychom jej znovu objevili a s větším pochopením se jej modlili. Publikace P. Balíka nabízí sedm setkání nad růžencem. Pomůže především mladým lidem a jejich společenstvím, ale inspiraci v něm najdou i lidé dospělí. Knižka metodicky ukazuje na různé způsoby této modlitby. O růženci nejen hovoří, ale čtenáře vede také k tomu, aby přečtené zakusil v praxi – při modlitbě. Dotisk prvního vydání.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 104 stran, 62 Kč
Možno objednat na objednávkovém listě vánoční nabídky.

Thomas Philippe:
ROZDÁVAT Z PLNOSTI KONTEMPLACE

Přepis duchovních cvičení zakladatele komunit Archa, v nichž žijí společným životem lásky a kontemplace mentálně postižení spolu se zdravými lidmi. Tyto exercicie mohou mnohým pomoci objevit cestu mystické modlitby, která je určená všem, kdo se jí otevrou.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 120 stran, 115 Kč

RORÁTE (České adventní zpěvy z 16. století)

Tyto „Roráty dne nedělního“ mají základ v rukopisných kodexech 16. století. Hlavním pramenem byl český graduál z let 1592–1604, který pochází z literátského kůru chrámu Sv. Ducha v Hradci Králové.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 44 stran, 35 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1;
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1